

Oboustranný froté ručník

„Vy jste mi ale nádherný pár!“ vypískla ta ženská s povzdechem. Už nás okoukávala pěkně dlouho, tak jsem se na ni podíval se zdviženým obočím a ona nabídla tenhle obrat na jedné noze, který už jsme slyšeli tolikrát. „Kde jste se poznali?“ přihodila k němu holubičku, aby nestála dál v trapném tichu, zatímco my si užíváme horké kontakty našich těl pod zasněženou střechou autobusové zastávky. Přiměřeně upřímným zájmem se nejspíš snažila zakrýt, jak zoufale potřebuje tip na seznámení. „Vlastně to bylo v tomhle autobuse...“ reagovala moje družka s úsměvem směrem ke mně a ohřívala mi krk svým dechem. „Opravdu?“ rozproudila se panička a rovnou cupitala ke kufříkovému houfu, který se vytvořil dřív, než by řekla autobus.

.....

Číslo 113 ve mně vyvolalo hmatatelné vzpomínky...

Není tomu tak dávno, co jsem byl poslintaný puberták. Ve škole mi neřekli jinak než Ručník. Ne že bych s tím měl problém. Jen mě to neustále svádělo k přemítání nad mým nejskrytějším erotickým snem a to byl a stále je – stát se ručníkem. Aspoň jedenkrát vnímat to, co jemná vlákna miliónů froté osušek po celém světě. Napřed splývat s prostředím, zvlnit svoje úmysly. Zvolit si místo pravděpodobného kontaktu. Být nevinnou osuškou vyčkávající u sprchového koutu. Nabízet své měkké teplo tak neostýchavě, otevřeně a plynule, že každý důvěřivě přilne v nátlaku drsného prostředí. Rozprostřít se po celé délce a pak...pak...TŘÍT.

Ano, mám úchylku. Jsem sexuální deviant. Frotér. Doslova to znamená „ten, který se tře“.

A troufám si tvrdit, že jeden z nejlepších.

Raději o sobě přemýšlím jako o milovníku kaviáru.

Labužník, který zažije výbuch smyslů při prožití sousta kaviáru, se musí cítit stejně jako já. Kaviár jsou jikry, jež jsou důkazem rozkoše třících se ryb.

Ve škole mě nejvíc bavily kolektivní hry v tělocviku a anatomie lidského těla. Tak jsem šel studovat fyzioterapii s vidinou každodenní dávky „kaviáru“. Při praxi jsem ale zjistil, že je to neuspokojivá „ručníková“ práce.

Zkusil jsem dělat i bodyguarda na večírcích, ale scházela mi tam jistá anonymita. Kéž by to byla moje vysněná brigáda v pekingském metru. V době pracovní špičky nastupuje četa v gumových rukavicích, která bez rukaviček natlačuje poslední kravatáky do podzemního vlaku rozkoše.

Vždycky jsem zbožňoval dopravní prostředky. Je to jako vstoupit do jiného světa. Nejkrásnější jsou vlaky a autobusy, když projíždějí tmou. Pohledem sleduju tu světelnou krabici, dokud mi nezmizí, a nesnesitelně toužím být její součástí.

Každý den je pro mě slastí k nevydržení. Sehnal jsem si tu nejvíc vzrušující práci. Jsem autobusový revizor. A možná i nejlépe placený. Mám písemné povolení prodírat se narvaným autobusem, kdy se mi za chce, a jsem za to placený. Brzy jsem si vysloužil několik ocenění. Žádný revizor si nevybírá nejfrekventovanější časy.

Čas mi najednou utíkal rychle. Přes léto jsem se těšil na zimu a pak se nestačil divit, jak rychle z autobusů mizí omamující teplo radiátorů a šustivé zimní kabáty. S přibývajícím dnem se zmenšoval prostor mezi cestujícími.

Každý rok jsem natěšený na Vánoce jako malej kluk. Všechny ty barevné nápisy a koledy těla tak rozproudí, že stačí jen stát a vychutnávat si ten okamžik vánočního tření.

Nezapomenu, když dal Datart slevu padesát procent na všechnu elektroniku, bylo to moje první velké „trdliště“. Najednou jsem dostal nutkání otřít se o samotnou lidskou duši.

Viděl jsem ji v autobuse už několikrát. Pokaždé nastupovala do jiného autobusu, v jiný čas a vystupovala na jiném místě. Přesto jsem k ní nikdy nestihl dojít. Jako ambiciózní revizor jsem se na ni zaměřil, kvůli možné existenci černého pasažéra. Čím blíž jsem se k ní dostal, tím víc mlhavá mi připadala. Všechny její drobné pohyby: otáčení hlavou, mrštné proplétání mezi těly a její výraz mi připadaly tak povědomé a zároveň odlehlé.

Došlo to až tak daleko, že jsem ztratil svoji chuť pro denní „kaviár“ mé práce a soustředil se jen na její příchod. Ta drobná postava s tmavými vlasy mi stále unikala.

Naše setkání bylo nevyhnutelné. Stalo se tak v úterý 6:32, kdy měl autobus poruchu. Poslali pro náhradní, jenže než dorazil, řidič stihl opravit ten původní, takže se počet cestujících dělil. I tak bylo v lince 113 narváno. Zdálo se mi, že jsem zahlédl její vlasy. Bez slitování a promýšlení jsem si prorážel cestu lidskou směsicí a zastihl jsem ji těsně, když se chystala vystoupit. Náhodná uspořádání končetin a semaforů mě dokopla až úplně k ní. Její mimická reakce mě odrazila. Naprosto odlišná od všech těch, které jsem za ty roky vídal.

Byla jako já, milovník kaviáru. Tenhle odstín pocitu jsem nikdy nezažil. Zpanikařil jsem, chtěl jsem, ať ihned vystoupí z mého života. „Tohle je moje teritorium.“ zavrčel jsem na ni ve své mysli a snad udělala náznak kývnutí a vystoupila.

„Teď bude všechno jako dřív,“ řekl jsem si, ale jen co jsem to vyslovil, začal jsem pochybovat. Dny ubíhaly, spíš se vláčely... jako opilci na konečné stanici. Rozhodl jsem se, že pojedou do Pekingu, jestli mi nenavrátí smysl tohle, tak už nic.

Vzal jsem si nejnnutnější věci do malého zavazadla a naposledy se projel autobusem na blízké letiště. Když mě náhodně vybral počítač ke kontrole letištní ochrankou, chtěl jsem to vzdát. Nesnáším, dotýká-li se někdo mě. Rozpřáhl jsem ruce a nechal se „ošmátrat“ rukama v bílých gumových rukavičkách. Málem jsem se pozvracel. Když jsem se vzchopil a otočil se, málem jsem ji ohodil těmi zvratky, jak jsem byl v školu. Byla to ona, můj spřízněný froté ručník. Ryba ve svém živlu, pomyslel jsem si dívaje se na její delikátní pohyb při sundávání rukavic.

.....

Ó ano, jsme dokonalý pár. Sladké rybičky. Radost pohledět.

Oba nesnášíme, když se nás někdo dotýká. Zároveň nemůže existovat, když se my neotíráme o někoho proti jeho vůli. Snažíme se zůstat k sobě cizinci, jak jen je to možné.

Našel jsem někoho, jehož tělo se mi snaží uniknout, ale přesto mám na dosah kaviár našich duší. Jsme oboustranný froté ručník, který už nikoho nepotřebuje.